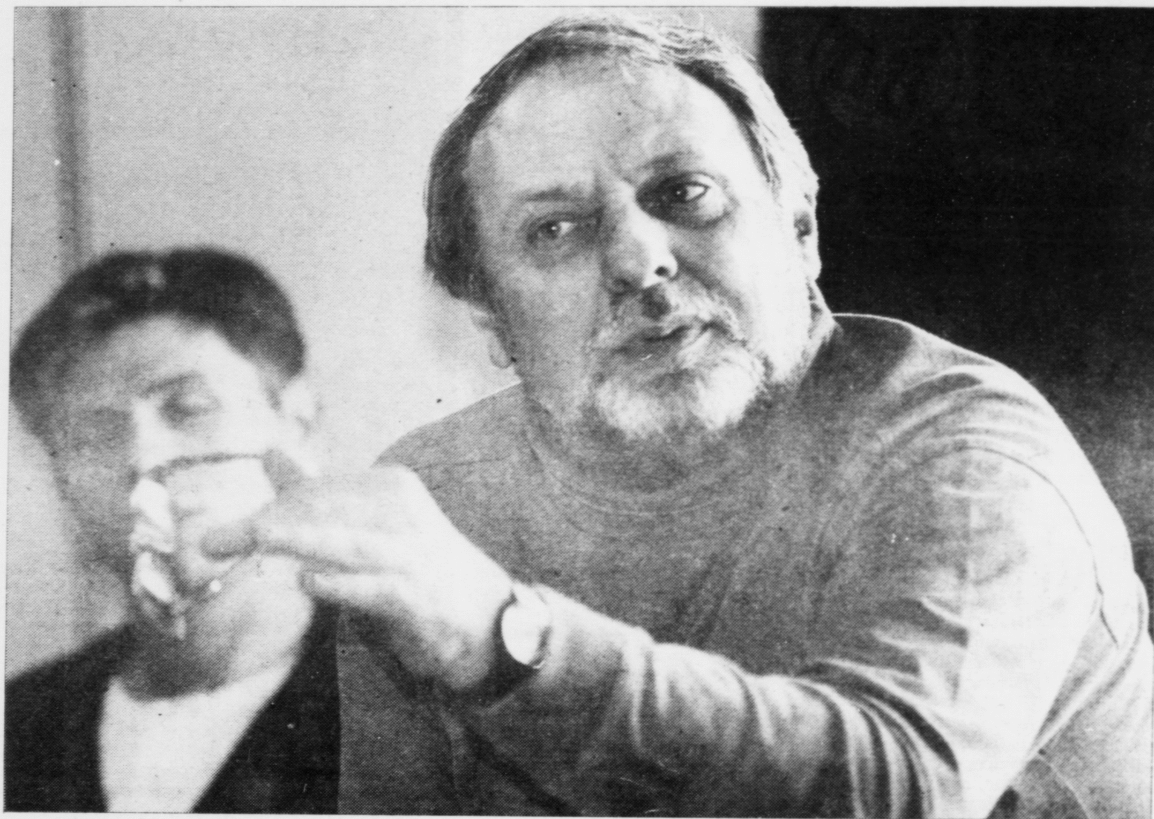

– Jesus var eisini illur. Fólk hava rætt at vera ill, tá teimum gongst illa. Tá tey missa, tá tey kenna sorg, tá tey kenna seg órættvíst viðfarnan. Fáa tey ikki vreiðina út gerst hon til innibyrgt hatur. Tað er ein misskiljing, at tað er ókristiligt at verða óður. Tá tú hevur fingið rópt tað út sum nívir teg, so kemur friðurin. Materilalistiska tíðin í áttatiárunum hevði lyndi at steingja Gudi úti, sigur hann.

Henning Bøgesvang, prestur um vánaligu tíðirnar

Vit dansaðu øll um gullkálvin

– Men tað hevði gjørt so vælsignað og gott, um politikkararnir eisini viðgingu, at tað var ikki rætt, tað sum teir hildu vera rætt í áttatiárunum. Tað hevði økt munandi um virðingina, um teir tóku í egnan barm, heldur enn at tveita ábyrgdina frá sær, ella leggja hana á herðarnar á øðrum. Vanligi føroyingurin dansaði um gullkálvin í áttatiárunum, politikkararnir vóru sanniliga eisini í ringinum, sigur hann

Eftir Jústinus Eidesgaard

Kreppan sviður svárt í samfelagnum og tíðarandin er dapur. Ein futur partur av føroyingunum er illa staddur. Óvissan um framtíðina fremur strongd, kvinnur eiga ov úðliga og svøvnlagið er vánaligt. Fólk í túsundatali flyggja av landinum og ringt er at hóma glottar fyri framan. Men er einki positivt eftir í hesum samfelagnum, er lívið ikki vert at liva longur í Føroyum? Vit hava spurt Henning Bøgesvang sóknarprest í Klaksvík. Hann merkir kreppuna í títinum

dagliga sum sálarhirði.

– Nóg av tí góða, sum var í áttatiárunum eru framvegis í Føroyum. Men nú kreppan rakar so nógvar føroyingar og tíðarandin er so negativur, so er ikki so lætt at fáa eyga á tað positiva, sigur Henning Bøgesvang.

– Vit skulu vera eitt sindur varin við at vera "kunstugt positiv". Tað ber ikki til bara at smílast, tá ein hevur fingið ein frammaná. Tú kann heldur ikki bara flenna, tá tú liggur og ein sparkar til tín. Vit skulu

ansa eftir at tilveran ikki gerst "forlorin", sigur Henning Bøgesvang.

– Tað hoyrir til at vera vreiður. Tað eru fleiri sum hava havt ta fatan, at tá ein er kristin, tá má ein ikki gerast illur. Tað er ikki rætt. Tá vit uppliva nakað sum er órættvíst, so eiga vit at gerast vreið. Jesus var eisini vreiður og skeldaði út. Vit siga ofta við børn, at tey ikki mugu øsa seg. Vit gerast ofta ótrygg, tá børnini gerast óð. Men børnini, eins og vit øll onnur, eiga at hava loyvi til at sýna vreiði, sigur

hann.

– Fær tú ikki vreiðina út, so gerst hon til innibyrgt hatur og hatur er nóg vandaniklari enn rættvís vreiði, sigur Henning Bøgesvang.

– Vreiðin er náttúrlig í tí støðu føroyingar eru í í dag. Nóg fólk hava fingið broytt teirra livihátt. Vit vita, at vit hava havt krónur í eygunum, eins og Onkel Joakim. Vit hava verið upptikin av peningi og øllum tí sum kann keypast. Í dag er tað soleiðis, at nógvar familjur hava gingið seg fastan

figgjargliga. Men tey hava eisini gingið seg fastan menniskjaliga. "Nár krybben er tom bides hestene".

– Eg veit ikki um tað er eitt serligt føroyskt fyrbrigdi, men fólk eru í dag ógvuliga upptikin av at vísa ábyrdina frá sær. Kanska serliga politikkararnir. Teir hava ein stóran part av ábyrgdini og hesum mugu teir standa til svars fyrri, sigur Henning Bøgesvang.

Tómleik

– Í dag standa fólk í tí støðu, at peningurin er

horvin og tey kenna ein stóran tómleika. Hendan tómleika skulu vit ikki "bagatellisera" við eini kristiligari útrópan um positivismu, sigur hann.

– Vit skulu hava loyvi til at rópa út okkara neyð. Tá vit hava rópt, so mugu vit siga við okkum sjálvi, at vit hava ein part av ábyrgdini. Vit kunnu ikki halda fram við at rópa. Einaferð koma vit til eitt vegamót. Vit mugu spyrja okkum sjálvi: "Er tað meiningin, at alt lívið skal fara í smíldur, tí okkum vantar pening", sigur Henning Bøgesvang.

– Tá vit hava fingið vreiðina út, so mugu vit spyrja okkum sjálvi: "Hvussu kunnu vit koma víðari?". Hava vit ein keldu, haðan vit kunnu fáa mót og megi?

Hvaðan kemur hjálpin?

– Um vit hugsa um sjúk fólk. Fólk, sum hava ligið í langa tíð á sjúkrahúsi og stúrt um framtíðina. Fólk sum hava fingið brekað børn. Fólk sum hava mist ein av teirra kær. Tey hava upplivað at standa við einum tómleika, sum tey ikki vistu hvat tey skuldu gera við. Men hóast sváru trupuleikarnar, so komu tey gjøgnum kreppurnar. Tey fingi eina megi, sum tey ikki vistu at tey høvdu. Hvaðan kemur megin. Eg eri ikki í iva. Tað er Gud sum

